

2. ZUŠkoviny

číslo

IX. ročník

Měsíčník Základní umělecké školy F. A. Šporoka, Jaroměř

vychází 1. října 2014 s albánským příslovím: "Křivé dříví se narovná až v ohni."

Úvodník

(tentokrát albánský s mottem: „P-p-p-pomalů...!“)

Před několika málo dny jsem se vrátila z Albánie, kam se vypravila celá skupina nejstarších bardů z LDO. O tom jak fenomenální tento výlet byl a kolik zážitků jsme si z něj odvezli si jistě přečtete v rubrice Přijeli jsme ...viděli jsme ...zvítězili jsme! Já bych se však ráda podělila o jiné poznatky, které jsem si z Balkánu odvezla. Z poměrů, které panují v našich vodách, jsem přivykla tomu, že lidé stále někam spěchají. Nemají čas se zastavit, uvolnit se, popovídat si. Jsme zvyklí na takové tempo a způsob života, máme pocit, že naše povinnosti jsou nám stále v patách a ženou nás z místa A do B v poctivě nařádkovaném časovém rozvrhu, který věčně nezvládneme. Patrně za to může západní společnost, která kvalitu života hodnotí podle nabytých statků. Jenomže čím dál na jih se dáme, tím víc se blížíme k tradičním hodnotám. A s těmi se pojí úplně jiný způsob života. Na ulici v pravé poledne spatřujeme v místních putykách muže středního věku hrající domino či vrhcáby. Pravděpodobně také popíjejí nějakou ze svých tradičních pálenek. Nikam nespěchají, nemají za cíl procestovat světa lán, vydělat majlant a jezdit v Porsche.

obrázek z cesty z Tirany (hlavní město) k moři

Pravdou je, že jejich motivace pravděpodobně nepramení ze sáhodlouhých úvah o smyslu života, ale spíše z nedostatku, který je v zemích bývalého východního bloku. Čas je pro ně k užívání, ne k naplňování zadaných úkolů. Je potřeba na pravou míru uvést, že toto bezmezné požitkářství není bez obětí – smluvené časy jsou jen orientační, doprava se stává jedním velkým řízeným chaosem, vytrácí se smysl pro detail... vše se prostě jenom nějak děje. A všem je to jedno.

Přesto je občas příjemné si udělat vlastní balkánský okamžik. Vžít se do kůže opáleného Albánce, jen tak si sednout, rozhlídnout se kolem sebe, nadechnout se a užívat si. Užívat si přítomný okamžik. Však ony ty povinnosti počkají... Ga

(Na vysvětlenou: p-p-p-pomalou z úvodníkového motta je replikou postavy z maňáskové rakvičkárny Hotel, která se mimo jiné hrála na zmíněném zájezdu do Albánie. Jde o jednu neřest ze sedmi hlavních - Lenost.)

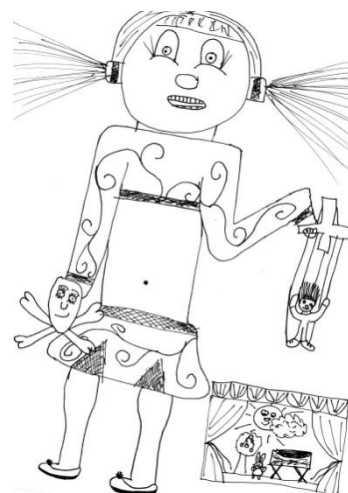
Z notesu pana ředitele

Mnozí z nás se ještě často a rádi vracíme k živým vzpomínkám na prázdniny, ale pohled do notesu říká, že už máme první měsíc školního roku za sebou. A už v září se událo tolik zajímavého. Největší zářijovou „peckou“ je určitě spanilá jízda našich dramatařů do daleké, vzrušující, překvapující a nepopsatelné Albánie. Dramatáři se s Vámi o svých zážitcích, dojmech a zkušenostech chtějí podělit a to nejen na stránkách ZUŠKOVIN. Tak si jejich vyprávění určitě nenechejte ujít. A dále se můžeme těšit na nejbarevnější měsíc v roce a také na další příjemná setkání v naší škole. Na přehledu akcí jich je více, ale za všechny zmíním **Naši úrodičku** (22. října v 18:00) – vystoupení našich nejmladších žáků spojené s výzdobou školy od žáků výtvarného oboru, tradiční a půvabný koncert. Druhou událostí je **Křest CD Slávici hraběte Šporka**. Pokud si chcete skladby z nového profilového CD našeho pěveckého oddělení poslechnout „na živo“, dozvědět se něco o zákulisí z natáčení a přípravy tohoto projektu, tak určitě přijďte v sobotu 25. října v 15:00 do sálu naší školy.

Na setkávání s Vámi se těší a nad jiné barevný říjen Vám přeje Váš Vlastimil Kovář

Taneční

Září je období začátků. Nový školní rok, pro mnohé i nová škola, ale největší změnou jsou pro mnohé teenagery taneční. Až na pár výjimek, kdy se dotýká do tanečních těší, jsou mnozí obětí svých rodičů, kteří svá dítka přihlásí do těchto kurzů v domnění, že je učitelé během těch několika lekcí dokážou změnit v dokonalé dámy a gentlemany. Tak stojíte chvíli před první lekcí před zrcadlem narvaní v elegantním oblečení a ptáte se sami sebe: „Tohle jsem já?“ Ať už vám to sluší nebo nesluší, teď už nemáte čas to změnit. Maminka si samozřejmě neodpustí pár poznámek typu: „Tobě to tak sluší!“ a „Připadá mi to jako včera, když...!“ A pak už konečně vyrážíte. Cesta se zdá krátká, stejně tak i zahájení a než se nadějete, držíte se za ruce s úplně cizím člověkem a tančíte. Tančíte? Tančím? Já tančím? Nezdá se to tak těžké...zatím. Bohužel je tam to slovíčko zatím. O přestávce ještě vtipkujete, ale po jejím skončení už ne. Vzduch v místnosti začíná houstnout, dívkám v podpatkách umdlévají nohy a klukům je v obleku stále více horko - a ještě ty protivné rukavice. Poslední půlhodinu už jen potichu nadáváte a modlíte se, ať už to skončí. Domů se dopotácíte z posledních sil a v ten moment se jen radujete, že jste naživu. Nemyslete si však, že taneční jsou vždy takovéhle mučení. Po pár hodinách už se i v tom největším lenochovi musí objevit špetka talentu a pak si uvědomí, že je to vlastně zábava. A kdoví, že by zkusil i nějaká taneční soutěž...? Možná taneční člověka opravdu změní. Možná se tomu dá říkat předčasná zkouška dospělosti? Ale jedno je jisté. Bude se vám po nich stýskat. Možná ne hned, může to pár let trvat, můžete to zjistit, až když budete posílat do tanečních své vlastní děti, ale pak vám dojde, že byste si to s chutí zopakovali. Vždyť se říká, že taneční jsou jedno z nejkrásnějších období našeho života. BobuLe

ilustrační obrázek Aneta Kutíková

Bylo – Nebylo

Jičín - město pohádky – tentokrát na téma: Pelíšky, pelíškování a pelášení

„Přepočítat!“, zavelela paní učitelka, když jsme nastoupili do autobusu. „1.....7, 8, 9!“ Cesta do Jičína rychle uběhla, a když jsme si našli své místo na nádvorí, vyndali látky, jehly, vlny s jehlicemi, papíry, pastelky, začali jsme zvát kolemjdoucí. Skoro každý se zastavil a s radostí nám pomohl v tvorbě lesního pelíšku. Školkáčci kreslili obrázky, starší děti zkoušely šít nebo háčkovat a některé maminky a paní učitelky se také přidaly. Úkolem naší tvořivé dílny bylo společné vytvoření „peřiny - pelíšku“ pro pohádku. Když byla peřina hotová, zahráli jsme v ní pohádku „Zvířátka a loupežníci“. Potom jsme měli rozchod na náměstí, kde byly trhy a různé dílny a na hlavním pódiu vystoupení podle programu. A pak už jsme začali balit. Při čekání na mikrobus jsme trochu zmokli. Cestou zpátky byla velká legrace. V Jičíně na pohádkovém festivalu se nám moc líbilo! (h)RUŠ

naše dílna na nádvoří zámku

dokončovací práce

Jak na nás v Jičíně dohlížel pan hrabě F. A. Špork:

„Zdravím vás, všichni čtenáři našich ZUŠkovin. S radostí vám sděluji, že v Jičíně jde zatím vše dobře, až na počasí (je tady docela zima). Práce je tu v plném proudu, děvčata šijí, pletou, háčkují... No, leccos se ještě musí doučit, některé ani nevědí, jak se drží jehla. Pozor, nůžky! Teď jsem málem měl díru v levé tváři. Alespoň se holky snaží. Nejlépe to samozřejmě jde paní učitelce. Jéje, jde další školka! To bude frmol. Dobrý den, dobrý den. Naše švadlenky už vyráží a rozdávají dětem

barevné papíry a pastelky. Uf, to je vítr. Padááám!!! Ó děkuji ti, šlechetný fotografe, Jardo, málem jsem si natloukl svůj hrabčecí nos. Né! Nepřivazuj mě k té lavičce! To bolí... Inu, děkuji vám za pozornost. Nashledanou!“

zaznamenala Bepu na nádvoří zámku na nás také dohlížel „domácí pán“ Albrecht z Valdštejna

Představujeme... nové členy redakční rady

Alžběta Skořepová (Bapu) a Hana Hrušková (h)RUŠ budou zprostředkovávat zprávy z hudebního a literárně-dramatického oboru

Ondřej Kryst (Ondro) a Martin Karban (Maro) se postarají o letošní (s)trip v pravém slova smyslu totiž o cestu mimozemšťana po naší ZUŠce

Přišel jsem...Antonín Jeníček

Narodil jsem se mamince Zuzaně
8. září a 14 hodin a 57 minut, vážím
3 515 gramů a měřím celých 53 cm.
Říkají, že mám dlouhé nohy, ale já až vyrostu,
budu hrát určitě na harmoniku...!

Toničkovi i rodičům přejeme pevné zdraví
a hodně společné radosti!

redakce

Přijeli jsme...na pozvání do Albánie

Mirë ditë! = Dobrý den!

Na začátku byl podle vyprávění paní velvyslankyně ČR v Albánii Mgr. Bronislavy Tomášové dárek v podobě české knihy o loutkách, kterou věnovala albánské ministryni kultury Mirele Kumbaro. Paní ministryni česká loutkářská tradice oslovila natolik, že pozvala české loutkáře do Albánie. A nám tuto návštěvu nabídnul na krajské loutkářské přehlídce v Hradci Králové odborný pracovník pro loutky NIPOS ARTAMA Praha Michal Drtina...a pak už se jen velmi dobrodružně muselo požádat o grant na cestu (děkujeme velmi za osobní nasazení paní účetní Janě Kuncové a panu řediteli Vlastimilu Kovářovi), přezkoušet dvě inscenace (Hotel a Kráska v dřevě spící – pro děti), připravit požadované workshopy pro děti i dospělé, velmi složitě na poslední chvíli vykomunikovat organizaci a termín zájezdu, sehnat na tak dlouhou cestu (24 hodin mikrobusem s vlekem tam a 24 hodin zpátky) dopravní firmu, zjistit si albánské reálie (už to není nebezpečná země, jak se nám stále ještě vybavuje), opatřit zdravotní vysvědčení pro morče (hraje jednu z rolí v Hotelu), zkontrolovat platnost pasů, uzavřít cestovní pojištění, zabalit kufry, naložit zmíněné inscenace, nezapomenout na čerstvé větve do Krásky, lékárníčku s živočišným uhlím...a balíky balené vody. Cesta byla dlouhá a vyčerpávající a neuvěřitelná...na dálnici v noci došla nafta, dlouhé fronty

M. Drtina a paní velvyslankyně B. Tomášová na srbských a makedonských a albánských hranicích, na těch srbských dokonce s nástupem do řady na pasovou kontrolu...svěrázné nedodržování dopravních pravidel na albánských silnicích, zvláště pak v samotné Tiraně. Během čtyř dnů jsme sehráli sedm představení pro menší i starší děti, uspořádali několik dílen pro děti hned po představení a v Tiraně jeden seminář pro pedagogy a herce. Vyjeli jsme si k moři, kde se většina účastníků zájezdu vykoukala, lanovkou jsme se dostali na vyhlídku nad Tiranu, navštívili jsme manufakturu na výrobu masek ve Shkodře a etnografické muzeum v Elbasanu, viděli místní trh, ochutnali národní kuchyni, byli hosty na české ambasádě, viděli představení tiranského loutkového divadla...bylo toho vrchovatě! Ale hlavně, poznali jsme balkánskou zemi, trochu její mentalitu a kulturu s jejími paradoxy a hromadami všudypřítomných odpadků, s „tureckými“ záchodky a elektrickým vedením i nedostavěnými domy. Máme plno fotografií, osobních zážitků, hodně informací o pro nás exotické zemi, o které se rádi s vámi podělíme. Na konec října připravujeme v učebně LDO povídání o naší cestě s obrázky a autentickým vyprávěním, přijďte! Malá ochutnávka na webu ZUŠky už teď!

Jé

Tungjatjeta! = Ahoj! (anebo: Přeji ti dlouhý život!)

Prcek sklízel obdiv kolemjdoucích

se taky čte. Hlavní pro nás byli věty dorozumívací: Dobrý den, dobré ráno, dobrý večer, děkuji, prosím, proč je to tady?, nashledanou! Nebo věty úplně k ničemu: Pomóc, mám průstřel břicha!...nechali jsme si přeložit některá slova v inscenaci Hotel a k radosti diváků je i používali. Komunikace probíhala v angličtině, která se tlumočila do albánštiny. Naše průvodkyně a tlumočnice Najáda (přejmenovali jsme si ji na česky znějící Dajánu), která pracuje na české ambasádě a vyučuje na univerzitě, na nás dlouho nezapomene. Referát Moniky Němečkové mapoval historii země. Byl stručný, jasný, výstižný a všechno, co jsme se dozvěděli, jsme si později dali do souvislostí, s čím jsme se setkali. Šimon Stiburek, nám objasnil politické uspořádání a vzdělávání. Hodilo se vědět a později na náměstí v Tiraně i poznat sochu vojevůdce Skanderberga, který zastavil Turky v 15. století. I to, kdo byl Hodža, když jsme ležli na „jeho“ pyramidu a že je v zemi nedostatek učitelů a chodí se do školy na směny nebo informace o vzájemné náboženské toleranci, když vidíte mešitu a hned vedle křesťanský kostel. Referát Kateřiny Prášilové se zabýval celebrity. Místní operní divy, mladé zpěvačky, herečky různého zaměření, výtvarníci. Byl obohacen ukázkami, fotkami i audiem v mobilu. Zaujala nás velmi významná rodina operních pěvců, Mulových. Jen když jsme se na ně místních ptali, nikdo je neznal. Já jsem se zabýval problematikou albánského sportu. Albánie nemá za celou svou historii ani jednu medaili z olympijských her. Hlavním sportem, kterým se tady žije, je fotbal. Což jsme si mohli na vlastní kůži ověřit. V Tiraně jsme vyrazili na večerní procházku. V šíleném dopravním chaosu, se na rohu za troubení vynořila čtyři auta s albánskými vlajkonosi a s bouřlivým výskáním a skandováním projela ulicí. Potkali jsme nespočet barů s velkými obrazovkami. Na třech najednou se sledoval jiný fotbalový zápas. Byli tu pouze chlapi, popíjeli pivo a průběžně přepínali ...hlasitě jásalí po každé vstřelené brance, jedno kdo komu, na týmy se tady asi nehraje. Ostatně takový „fotbalový zápas“ jsme si sami zažili...v divadle. Hráli jsme naposled Krásku v dřevě spící (přeloženo jako Šípková Růženka) ve Shkodře, ve velkém městě s italským kapitálem, čistými ulicemi a krásným, i když málo používaným, divadlem pro 500 diváků, s elevací a sedadly „vzor amfiteátr“ a s velkým širokým jevištěm. I když bylo avizováno, že můžeme hrát pro stovku dětí, přišlo jich dvě stě, na Albánii neobvykle včas a byly nadšené už při úvodní anotaci naší Dajány, která je jen těžko utišila. Tma a první pohyb loutky krále vzbudily v dětech neskutečné vášně a vypukl křik. Jásání, skandování a opravdivý řev vydržel dětem po celou dobu pohádky, tedy 35 minut. Sledovaly pohybující se obrázky, barvy, světla, nezajímaly je zvuky, fandily princům a volaly „bravo!“ a těšily se z dobrého konce. A my? Byl to zápas, užili jsme si ho po svém, bavili se novými replikami, které slyšela a rozuměla jim jen Jarka u světel. Referát o zvířatech měla Edita Valášková a ta ho vzala hodně rychle. Dala nám jeden papír se dvěma motýly a dvěma brouky. Tot' vše...? A my viděli z oken ovce, kozy, krávy, na silnicích muže s osly a po celé Albánii toulavé psy. V domácnosti se psi moc nechovají. Náš pan řidič měl svého psa s sebou, jelikož ho neměl kde nechat. Jeho Prcek (Border kolie) byl úžasný, skvěle aportoval a vyskakoval a poslouchal. Nosil klacky, klacíky, lístky, igelitové proužky a zkrátka vše, co se dá hodit a přinést. Dojídal řízky a špekáčky a taky mu to neudělalo dobře, ostatně jako část výpravy, měl střešní nepříjemnost. Lidé ho na ulici obdivovali a házeli mu, co našli, ale jindy na něj brali kladivo a lopatu než pochopili...Prcek byl vlastně takovým misionářem psím a rád ukazoval, co se může pes naučit, když je o něj i jinak postaráno. Jan Holínský referoval hned při vjezdu do Albánie o její přírodě. Mluvil o jezerech a horách o stromech

...viděli jsme...

At' žijí referáty!

Vyjeli jsme v sobotu odpoledne a vrátili se v pátek odpoledne. Skříně, ve kterých hrajeme Krásku, přežily s újmou. Po cestě hodně pršelo, ve vleku pěkně nasákly a nabobtnaly. Cesta měla krásných 1600km! Dlouhé cestování nám krátily referáty na vybrané či zadané téma. Úkolem bylo zjistit – sdělit - poznat! Albánský jazyk zpracoval Jakub Maksymov. Odkud jazyk pochází, na jakém základě je postaven, jak se píše a jak

svěrázný způsob rozvodu elektřiny

a krajině a moři. Když jsme potom k moři dorazili, „nekecal“, bylo tu. Další možnost se do přírody dostat, nebyla. Snad jen když jsme si vyjeli lanovkou nad Tiranu a měli výhled nejen na město. Zbytek jsme viděli jen z auta. Hory, louky, ruiny a odpadky. Nejvíce nás samozřejmě zajímalo jídlo. Anna Borecká nám to tradiční představila a my ho posléze i ochutnali. Jídlo tu mají chutné, plné zeleniny, nedozrálých sýrů, skopového, drůbežího i vepřového. Na trzích mají spoustu ovoce i druhy nám zcela neznámé. Malé kuličky chutnající jako jablko, mající dužinu jako jablko s peckou jako třešeň.

Za čtyři dny v Albánii jsme nemohli poznat všechno. Ale ani jednou jsme tu nepřišli v nebezpečí, ve stravovacích podnicích se o nás velice pohotově starali, i když vyžadují platbu za celý stůl...což je komické, když se strážníci na útratu skládají nebo se potom o ní složitě dělí...tržnice jsou velice levné a vlastně všechno je tu levnější (platí se leki v kurzu 5leků za 1Kč), některé záchody mají i prkýnko a nejsou jen pouhou dírou do země a když se ptají, odkud jste, vypadá to aspoň trochu, že vědí, kde Česká republika je. Matěj Kubina

Tři albánské operace: **Operace H – Hodža**

na Hodžově pyramidě

s Hodžovy pyramidy

Enver Hodža byl komunistický diktátor, který tyranizoval Albánii za dob tamního komunismu. V hlavním městě – Tiraně – mu bylo postaveno mauzoleum v podobě veliké pyramidy, kde bylo uschováno jeho balzamované tělo. V dnešních dobách je pyramida prázdná zevnitř, nikoliv však zvenčí. Bylo nám řečeno, že dobývání samotného vrcholku pyramidy je pro albánskou mládež, především studenty, něco jako denní chléb, a tak jsem ani my nemohli nezkusit, co to obnáší, pokusit se vyšplhat po strmé stěně až nahoru. Poté, co jsme navštívili české velvyslanectví, byla ta správná chvíle, atmosféra i konstalace hvězd. Inu, výhled na město, který mauzoleum poskytuje, je prý moc hezký. Bohužel jsem byla jediná, která nedosáhla kýženého cíle a zůstala kdesi mezi něčím a něčím.

Vysloužila jsem si samozřejmě výstižnou přezdívku. Albánie byla jedna velká výzva. Pyramida byla jen jednou z mnoha.

Operace M – Mikrle v Moři

Mít kamarády je bezva věc. Mít kamarády s sebou na výletě je krásné. Být se svými kamarády na výletě u moře je nádherné. Bez práce sice nejsou koláče, to ví každé malé dítě, zato po dobře odvedené práci přichází odměna. Náš hodný pan řidič zocelil své nervy a dovezl nás na zcela liduprázdnou pláž, i když nejspíše špatně odbočil, neboť cesta, po které jsme jeli, měla podobu kráterového dláždění. Moře bylo standardně slané, zato slunce, které tou dobou právě zapadalo, bylo nepopsatelné. A do toho jsme přišli my. S tenisovým míčkem. Do vln. Mírumilovné ticho zaplakalo.

Operace L – Lanovka

Zastavíte-li se uprostřed tepajícího hlavního města a upřete své zraky nad střechy budov, spatříte kopce. Na jeden takový jsme se na doporučení paní velvyslankyně vydali. Lanovka, která nás vezla přes strmá skaliska, domy a zapomenuté chýše, byla dlouhá 4 km, samotná výška kopce byla 800m n m (lanovkou) plus 200m na vrchol. Vychytáte-li správné počasí, spatříte slunce zapadat do moře. My jsme chytlí mlhu a mraky, ale i to mělo své kouzlo. Sledovali jsme, jak se město pod námi pomalu rozsvěčí, tvoří tvar hvězdy a začíná žít. Cestu dolů jsme věnovali rozjařenému zpěvu. C'est la vie. Kjo është jeta. TzjvvK

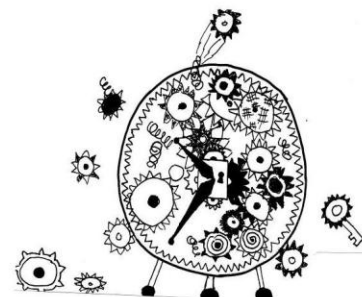
...zvítězili jsme!

V ý t v a r n é s t ř í p k y

Vstupte dál a neostýchejte se. Nemusíte být výtvarníci, nemusíte být hudebníky, ale třeba jen dospěláky. VÝTVARNÉ STŘÍPKY, přesněji informace ze světa současného, minulého i budoucího s nádechem výtvarna, právě píše svou první stránku ve školních novinách. Estetika - věda o kráse, dějepis, zeměpis, tradice a svátky. Věříme, že se nejen pokoukáte, pobavíte, třeba si i zalustíte, ale i poučíte. Jsme tu proto, aby nebyla nuda. Zapátrejte ve svých znalostech, vyzkoušejte, jak šikovni dokážete být. Hodně štěstí a zvědavosti zdar!

Znáte svoje město?:

1. Kolik má Jaroměř obyvatel?
2. Jak staré je naše město?
3. Podle čeho/koho se Jaroměř jmenuje?
4. Kolik kostelů stojí v Jaroměři - Josefově, víš jak je jmenují?
5. Jaká/é řeka/y protékají naším městem?
6. Jaké zvíře má ve znaku?
7. V jaké nadmořské výšce se nalézá?

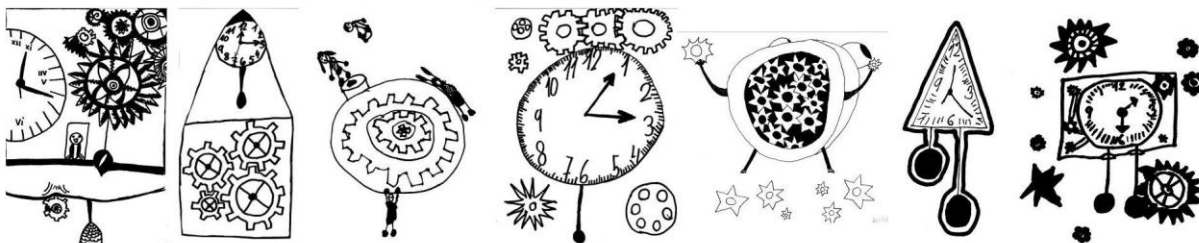

Odpovědi vhodné do schránky vedle dveří do učebny LDO. Prvních pět nejrychlejších a správných odpovědí bude odměněno.

Co nás čeká: ŘÍJEN

Změna času: Změna letního času na zimní přijde v noci ze soboty **25. října** na neděli **26. října**, kdy si můžeme posunout velkou ručičku ze 3:00 na 2:00. Dokázali byste si nakreslit takový budíček?

Obrázky našich výtvarníků jsou pouhou inspirací.

Den stromů 20. října: Je to svátek, který má připomenout jak důležité jsou pro naši planetu stromy, keře, lesy. Že se díky nim udržuje Země v kondici a pro nás lidi vytváří příznivé prostředí. Po celém světě se v tento den konají akce jako různé prohlídky parků, arboret apod. Dny oslav se liší podle klimatických podmínek jednotlivých zemí. Myšlenka vznikla v polovině 19. století u USA, když si jeden osadník kolem svého domu a jeho okolí začal sázet stromy, protože široko daleko žádné nerostly. U nás se slaví už od roku 1906.

Staňte se grafiky a vyzdobte si pokoj černobílými otisky listů (a bez grafického lisu).

Pomůcky: čerstvě natrhané listy (výrazná žilková struktura), svíčka (raději s dospělákem) + kbelík s vodou, tuk, čisté papíry - kancelářské či čtvrtky, staré noviny

1. Čistý list papíru promasti rovnoměrně pouze z jedné strany tukem (sádlem, máslem nebo olejem).
2. Zapal svíčku a promaštěným papírem rychle pohybuj nad plamenem, pokud ho celý nezačerníš. Tuk se spojí se sazemí a vznikne tenká vrstvička primitivní tiskařské černi. Z důvodu bezpečnosti postav poblíž kbelík s vodou.
3. List, který chceš otisknout, polož na začerněnou stranu papíru žilkami - tedy rubovou stranou a přikryj ho kouskem novin.
4. Začni přejíždět po novinách bříškem palce, přitlač a projed' každý centimetr pod novinami skrytého listu.
5. Opatrně vyjmi list z černé plochy - prohlédni - zda je žilkování z rubu listu rovnoměrně začerněno a polož list začerněnou stranou na čistý papír, přikryj kouskem novin a opět začni přejíždět palcem. Černá se teď přenáší z listu na podložku, kde se postupně vytváří jemná kresba. Pracuj ale opatrně, listem nesmíš pohnout, jinak bude kresba rozostřená.
6. Hotovo! Máš před sebou čistý grafický tisk.

Obrázky nakreslili žáci výtvarného oboru: J. Pařour, T. Flegelová, P. Kuhajdliková, D. Dítětová, N. Holasová, J. Horká, D. Dítětová, Z. Lelková. Použitá literatura: M. Zapletal. Výpravy za dobrodružstvím. Stránku připravila: R. Uličková.

Do šatny

Pepíček přijde domů a maminka na něj křičí:

„Proč jsi snědl ty peníze?!“

„Ale mami, vždyť jsi mi je dala na oběd!“

Malého Pepíka poslali s balíkem na poštu.

Slečna u okénka se podívala na průvodku vyplněnou tužkou a stroze řekla: „Perem!“

Pepík se vrátil s balíkem domů a povídá:

„Dnes balíky neberou, perou!“

„Můžeš mi říct, za co jsi dostal trojku z chování?“

„Kouřil jsem na záchodě.“

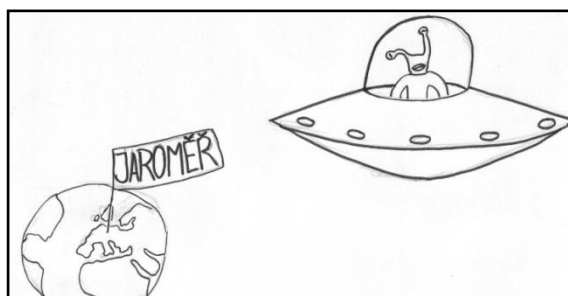
„To mi nepovídej, za to já dostal dvojku!“

„No jo, ale tys nepozvracel učitelku!“

Plave kapr v medu a říká si:

„Húúúústýýý!“

(S)TRIP pro vás kreslí Maro a Ondro

Doplňte pointu do bubliny! Jaká budou – jsou první slova

Mimozemšťana po přistání? Nejuvitnější a nejvýstižnější nápady odměníme! Nezapomeňte se k textu podepsat a vhodit ho do 20. října 2014 (uzávěrka listopadového čísla) do poštovní schránky vedle LDO, v přízemí školy.

Těšíme se!

Základní umělecká škola F. A. Šporka, Jaroměř, Na Obci 142, 551 01, Jaroměř, tel. 491 812 356

e-mail : zus.jaromer@quick.cz , www.zus-jaromer.cz

2. číslo vychází 1. října 2014 s albánským příslovím: „Křivé dříví se narovná až v ohni.“

redakční rada: TzjvK (Monika Němečková), Ga (Kateřina Prášilová), BobuLe (Lenka Jechová), k-Ája (Karolína Novotná), Pěš (Petra Březinová), čaBMa (Barbora Maksymovová), *A* (Anna Holínská), Maro (Martin Karban), Ondro (Ondřej Kryst), Bapu (Alžběta Skořepová), (h)RUŠ (Hana Hrušková) korektury grafická úprava: Jé (Jarka Holasová)